

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.523 van 19 januari 2016
in de zaak A. 217.222/XIV-36.703**

In zake: Niels PETIT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Laurence Markey
kantoor houdend te 1400 Nijvel
rue de la Procession 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE 5344
SCHAARBEEK-EVERE-SINT-JOOST-TEN-NODE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cédric Molitor
kantoor houdend te 1060 Brussel
Zwitserlandstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 oktober 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

1. “de beslissing genomen door de [...] dienstdoende korpschef van de Lokale Politiezone 5344, gedateerd op 11 augustus 2015 [...], beslissing genaamd ‘beslissing van herplaatsing bij ordemaatregel’ en waarbij [verzoeker] wordt herplaatst in het commissariaat 1 van de zone vanaf 15 augustus 2015 [...].”

2. “de beslissing tot herplaatsing genomen op een onbepaalde datum en mondeling ter kennis gebracht aan [verzoeker] op 31 augustus en waarbij hij herplaatst wordt in het commissariaat 4 vanaf 10 september 2015.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 januari 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Loic Delanghe, die *loco* advocaat Laurence Markey verschijnt voor verzoeker, en advocaat Cédric Molitor, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone 5344 -Schaarbeek-Evere-Sint-Joost-ten-Node.

Tot vóór de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen oefende verzoeker een functie uit bij de directie Administratieve Politie (DPA) in dezelfde politiezone.

3.2. Op 11 augustus 2015 beslist de waarnemende korpschef om verzoeker vanaf 15 augustus 2015 te herplaatsen naar het commissariaat 2 in de functie van polyvalente patrouilleur in de brigade 5 van de wachtdienst.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.3. Blijkbaar wordt verzoeker bij zijn werkhervatting op 10 september 2015 herplaatst als polyvalente patrouilleur naar het commissariaat 4.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

6. Verzoeker voert aan dat de herplaatsing gelijk staat aan een degradatie in zijn functie en ook een geldelijke sanctie inhoudt. Ter adstructie van het standpunt dat de herplaatsing een feitelijke degradatie inhoudt, verwijst verzoeker naar zijn vergelijking tussen de functie waarin hij is overgeplaatst en die van zonale patrouilleur die hij voordien vervulde. Volgens hem lijdt het geen twijfel dat de taken in zijn oorspronkelijke functie meer vormingen, bekwaamheden en verantwoordelijkheden noodzaken dan die welke inherent zijn aan de functie waarin hij is overgeplaatst. In de feiten moet worden vastgesteld dat verzoeker in een lagere functie wordt herplaatst dan die welke hij uitoefende, aangezien de taken minder gediversifieerd zijn en minder bekwaamheden noodzaken. Los van de door hem opgestelde vergelijkende tabel, blijkt volgens verzoeker voorts de feitelijke degradatie uit de omstandigheid dat zonale patrouilleurs hun functie voor een groot gedeelte uitvoeren in burgerkledij, in een gewone wagen, alsook dat zij worden gevormd om specifiek materiaal te gebruiken voor gevaarlijke tussenkomsten. De patrouilles bestaan voorts uit drie inspecteurs voor de zonale patrouilles en dit met het doel risicosituaties te kunnen beheersen. De ter beschikking gestelde wagens zijn gewone “sportieve” wagens “om een gemakkelijkere onderschepping van vluchtenden toe te laten” en de wagens zijn uitgerust met bijkomend materiaal voor het beheer van moeilijke tussenkomsten. Aldus moet worden vastgesteld dat de herplaatsing op belangrijke wijze zijn arbeidsvoorwaarden wijzigt die niet alleen geldelijke gevolgen heeft, maar ook niet te verwaarlozen morele gevolgen. Deze degradatie tast uiteraard zijn professionele reputatie aan. Het spreekt volgens verzoeker voor zich dat de bestreden overplaatsing zoals ze werd genomen, duidelijk blijkt uit het administratief dossier en dat de inhoud van dit dossier uiteraard niet kan ontsnappen aan de aandacht van zijn naaste en verder verwijderde collega’s.

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

8. De bestreden beslissingen zijn herplaatsingen bij ordemaatregel en derhalve ordemaatregelen. Een dergelijke maatregel in het belang van de dienst veroorzaakt in beginsel vanwege zijn voorlopige, tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke aard, aan verzoeker geen schadelijke gevolgen of nadelen die van dien aard zijn dat verzoeker het resultaat van de procedure ten gronde hierdoor niet kan afwachten. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen en dat hij de tijdelijke detachering onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde.

Dat verzoeker is getroffen door de herplaatsing die naar hij stelt, een ander takenpakket impliceert en waarvan hij poneert dat ze neerkomt op een feitelijke degradatie en zijn professionele reputatie aantast, is een gegeven dat refereert aan een nadeel dat verzoeker ingevolge deze beslissingen kan lijden, maar met deze enkele vaststelling en bewering is hiermee nog niet *in concreto* aangetoond waarom het aangevoerde gewijzigde takenpakket, morele en imagoschade, van dien aard zouden zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, zodat hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten. Hetzelfde geldt ook voor het argument dat “de inhoud van het administratieve dossier [...] uiteraard niet [kan] ontsnappen aan de aandacht van de naaste en verder verwijderde collega’s”, los van de vraag of dit een nadeel kan zijn dat voortvloeit uit de bestreden beslissing zelf.

Uit wat voorafgaat volgt dat de enkele omstandigheid dat verzoeker is herplaatst naar een dienst waarvan hij betoogt dat hij er een “lagere functie” zou hebben in vergelijking tot zijn oorspronkelijke functie, op zich niet aantoonst dat verzoeker in bijzondere omstandigheden verkeert die van dien aard zouden zijn dat hij het resultaat ten gronde niet kan afwachten.

Wat tot slot de bewering betreft dat de bestreden beslissingen een “geldelijke sanctie” met zich meebrengen, moet de omvang van een dergelijk nadeel, om een gebeurlijke schorsing te verantwoorden, dermate zijn dat verzoeker

de duur die een annulatieprocedure in beslag neemt, niet zal kunnen overbruggen. Verzoeker beperkt zich er toe, wat dat betreft, te stellen dat de bestreden beslissingen geldelijke gevolgen hebben, maar hij verzuimt enig gegeven te verstrekken omtrent het bestaan en de omvang ervan.

9. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoonst dat er sprake is van spoedeisendheid.

Conclusie

10. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques